

nemi-nemi privát-érdekecskék előtérbe-tolá-sára és ilyeneknek sikeres megvalósítására

A törvényjavaslat városunkban is föléb-resztette az érdeklődést. Ezen csak örülünk.

De mit fájdalommal kell constátálnunk, az, hogy az érdeklődés, — az önkormányzat, az állami végrehajtás, a feljráti jog eddig biztosított előnyeinek állítólagos, sőt teljes elvoná-sával való remítgetés alapján, — annyira egy-oldalavá fejlődött, hogy határozottan csak az említett általánosságok s a törvényjavaslat-nak bizonyos ügy-ágak tekintetében való hallgatagságra folytán, annak a javaslatnak a városokra nézve leendő teljes elvetése indit-ványoztatott az országgyűléshez benyújtandó petitio tárgyául.

Ez indítványt Timkó József, városi bizottsági tag ur, terjesztette a városi tanács-hoz. A városi jogügyi bizottság értekezett afölött, de a divergens nézetek egyenlő számú szavazatok által támogatván, a jogügyi bizottság megállapodásra nem vergődhetett.

Ily állapotban került az ügy az e hó 18-án tartott közgyűlés elé, melynek részé-ről Timkó József, t. h. bizottsági tag ur, indítványa roppant szótöbbséggel, mennyiben ellene más szavazat csakis kétfő nyilatkozott, el is fogadtatott.

Mennyiben a jogszabályok és intézmények is a haladás törvényei alatt állanak; mennyiben a kérdéses törvényjavaslatban célszerűen kidomborítható több oly egész-séges eszme van letéve, melyeknek megvalósítá-sa, azoknak a városi municipiumok éle-tébe való beoltása, mindenesetre a városi közigazgatásnak is nagy előnyére válhatnak: — így nevezetesen, minek nélkülözése az eddi-giek szerént nagy hiány gyanánt áll a vizsgálódó elé, az állami és az önkormányzati közeg-eknek egyesítése s igyekezetesítése annak, hogy ne — mint eddig — sokszor egy-mástól eltérve, hanem karöltve, egymást támogatva, mint kell is, teljesítse mindegyik saját teendőjét; továbbá az ügyek minden tekintetben való gyorsítása és a személyes felelősség elvének szigorubb keresztülvitele; a fegyelmi hatáskör határozottabb kipontozá-sa és magának az ellenőrzésnek erélyesbbé-tétele; melyek mind-mind előhaladást ké-peznek a multhoz és jelenhez képest; — mi csak sajnálatunkat fejezhetjük ki aföl-ött, hogy a törvényjavaslatnak nem eszma-csak módosítása, hanem elvetése, ez pedig min-den positív támpontnak megjelölése nélkül fog petitionáltatni az országgyűlésen.

A jó urak, kik az ily positív támpon-

toknak kijelölését és ennek saját érdekünk-ben való szükségét belátni nem akarták, fe-leldek, hogy aki kér valamit, kérelmére nézve, habár az pusztán csak valaminek abbanha-gyására vonatkozik is, mégis csak szükségos, hogy annak indokolásán kívül, ily esetekben, valami positív határa is legyen p. a status-quo fentartása, vagy pedig újabb, jobb intéz-kedés hozatala. Ha ez utóbbi cél legeg a város atyái előtt, a positívástól való ber-zenkedés által a törvényhozás működése — megvalljuk, — ad absurdum deducáltatik. Ha a kormányt ugyanis új javaslatot terjeszt a ház elé: quid tunc na a közgyűlés azzal sem leend megelegedve s akkor sem és sohasem fogja kívánságát és óhaját hallatni?! Néma gyermeknek pedig anyja sem érti szavát.

Különbön az egész ülés simán, érdekesen folyt le. A vitában részt-vettek: Timkó József, indítványozó, Klekner Alajos (ő az indítvány ellen) Czító Sámuel, Francsek József, Papp Sándor és Bakos János; ez utóbbi annyiban, hogy igen szépen kiemelte, mikép ritkán van a municipiumnak ily élvezetes gyűlése; kívánja is, hogy javunkra váljék s így a felirat szer-kesztésével megbizott bizottság tagjaiul lehe-tőleg szakértő, higgadt, férfiak választas-sanak.

Megválasztottak: Szerényi Ede főjegyző, Timkó József, Francsek József és Papp Sán-dor urak.

Fájálva tapasztaltuk e gyűlés lefolyásá-nál, hogy egyes tag urak még folyvást na-gyobb súlyt fektetnek a városi-polgári, mint az állami-polgári mineműsége. Ezeknek az uraknak az itt-települt állampolgár csak be-talalkodó, ki az — ez urak nézete szerént csak általok vindicálható — jogokat akar mintegy bi-torolja. Nemkülönbön fájdalmasan érintettek bizonyos oldalról hallatszott oly kitevélek is, mintha a kérdéses törvényjavaslat a munici-piumok elleni merénylet volna s mintha a felirat szerkesztésénél azért is kellene óvatosnak lenni, mert az indítványt pártolóknak „stän-kerekkel van dolguk.”

Onálló-vámterületi mozgalmak.

Lapunk 44. számában közöltünk egy cikket, melynek célja volt: fölébreszteti az érdeklődést, föléb-reszteti azt körünkben is ezen, nemzetgazdasági-lag olyannyira fontos, minket, magyarokat, tekintve pedig — mondhatni — életbevágó ügy tárgyában.

Azon alkalommal egyszersmind jeleztük az álláspontot, melyet min-magunk, amennyire a

Nemsokára, Szinán nagyvezér jöttének híre-re, az egész sereg feloszlott s az oly-lényes sikerrel kezdett harc eredménytelenül maradt. A szabadu-lás nagy napja a magyar nemzetnek még el nem érkezett. Egy hosszú századig kellett még várakoznia.

XXV. Hattyúdál.

A beszült oroszán sátorában feküdt tábori lágyon, körülte könyvek: Virgil Aeneisze, Báthory László bibliája és magyar Benigna imakönyve; feje fölött önvérétől pirosló lovagi fegyverek; asztalán nagy vas-tintatartó tollakkal; e szereket mindig magával hozorta.

Nem volt körülte senki családja köréből; gyermekei, nővérei távol; hű, ápoló neje már az egyben s ő egyedül maradt szolgálójával, az ifju Har-tyánival.

Később Pálfi látogatta meg — magával hoz-ván a legügyesebb tábori sebeszt

— Hogy vagy Öcsém? kérdé részvétellel.

— Jól, nagyon jól! Megtaláltam az utat a csatatéren keresztül kedves feleségem országába. Holnap együtt-leszünk a paradicsomban.

— Ne akarj meghalni Bálint! E szegény hazának szüksége van oly rendületlen bajnokokra, mint te vagy.

— Isteneimre bízom magamat! Legyen az ő szent akarata!

— Nincs valami kívánságod? Szólj és én teljesítem azt.

— Az ember hanyatlík; sokat tuszkodtam a világgal, emberekkel és a törvényekkel. Ki akarok békülni; küldjetek gyóntatót!

— Rögtön elküldöm; holnap ismét-meg-látogatlak.

— Köszönöm; de ha már halva találnál, munkáldokj gyermekeim javára és én áldani foglak odafenn.

— Minden óhajod szent előttem, Miklós véd-szentemre esküszöm! Isten hozzád Bajtárs! Talán én is hasonló sorban részesülök.

— Örizzen meg atól a magyarok Istene! Te még nagy, dicső dolgokra vagy hivatva; Isten veled!

dolgokat látjuk s megítélni képesek va, kérdésben: önálló, vagy közös vámterü használat, gyen-e? elfoglalunk s magunkénak vallu ég korából

Legyen itt elegendő eszapáncsak annal hitval-súlyozása, mikép a körülmények és tér Különbön saarító legikája egyenest reánk-diktálá de on a alismerését, hogy Magyarorszá, ha az nevé államcsaládok sorában megélni, fenmaradni, — ök önálló-ország szerepelni akar, — pusztán csak fölo mivelő országunk nem maradhat többé.

Nekünk szükségkép iparos és kereskedő or-szággá is át kell alakulnunk, még pedig mielőbb, mert minél-hamarább történik ez, annál-bizonyo-sabbá lesz, hogy államháztartási rendezésünk teljes befejezése, melytől — és hazánk oly-állapotba való hozatala, amilyentől az ország- és mindnyajunknak is egyenként, jóléte függ, — mikorra remélhető egész biztonsággal.

A kérdések kérdése tehát az: vajjon ez át-alakulás foganatosulhat-e mindaddig, amíg az Ausz-triával való közös vámterület mellett mi a lajtban-tuliakkal szemben a szabadkereskedés, ellenben Ausztria előnyére és saját termelésünk és iparunk, de sőt fogyasztásunk kárára a védvámbeeli principiu-mot követjük.

Nekünk okvetlenül jogunk van a forgalmi és kereskedési viszonyoknak Ausztriával-szemben való szabályozására, mihelyt az egyelőre megkötött és jelenleg is fennálló vám- és kereskedelmi szer-ződés ideje lejár.

Hogy egész bizonyossággal járassunk el, tisz-tába kell okvetlenül hozatni annak: ha lehetséges-e üdvét remélnünk a közös vámterület mellett? Ha nem lehet, akkor önnönmagunk, hazánk s ennek jólé-te, önállósága iránti szent kötelességünk, mihelyt ez jogilag lehetséges, megszüntetni a közös viszonyt és saját hazánk viszonyainak követelményei szerént rendezkednünk amennyire és amiként lehet.

Igen, de épen azért, mert e kérdés tisztába-hozatala hazánk viszonyai összességének, de egyszer-smind az egyes viszonyok nuance-ainak is kellő ismeretét tételezi föl, szakértőknek, iparosoknak kereskedőknek, államférfiak-, politikusoknak szóval, tettel, nyilatkozníok, cselekedniök kell és consta-táltatni annak: quid juris? quid consilii?

Reámutattunk multkori cikkünkben, hogy ilyen eszmetisztázásra törvényeink jogot biztosítanak min-ekünk.

Míg Ausztriában a védvám ügyében már régen heves agitatio foly, mi ez ügyet illetőleg még csak a kezdet elején vagyunk.

Végre-valahára felébredtünk ugyan. A sajtó felrázta közönyéből első-sorban az iparosokat és k e-reskedőket.

Részünkről örömmel üdvözljük a mozgalmat, mely a fővárosban e téren legközelebb megindul.

Később csepenyű-szó hangzott s két lobogó szörétnék kíséretében megjelent a tábori lelkes, a selyei jezsuita, Dobokay, kitűnő műveltségű férfiú, kit Ipolyi oly szépen jellemez Veresmarti életraj-zában; ki — mint mondja — a Balassa halála által felbeszakított fordított művet befejezte és kiadta.

Balassa eléveré imakönyvét s a legmélyebb áhítatossággal a halotti szentségekhez járult.

Ezalatt a tábori-sebeszt is megjött; nagy fe-kete táskából előszedé műszereit, a XVI. század durva, kegyetlen, idomtalan sebeszt-eszközzeit s azokat sorba az asztalra helyezé.

Bőrníró s bőrféjtő, esonhartya-metsző kések, esontlőrészek, tampa, hegyes, girbe-gurba, domboru és homorú acél-pengék, ollók, apró kutaszok, seb-nyitó fogók, roppantnagy, bárdidomu pallosok, egyik szörnyűbb s tjesztőbb alaku a másiknál.

A beteg ideges borzalommal szemlélte e műszereket, melyek fényes acélhegyekkel kúr-örvendőleg villogtak rá, mint magányi skorpiók, hogy élő testébe burakodjanak. Bálint e félelmes előkészület-közben Virgil Aeneisének e nagy sza-vait idézte: „Nunc aeneis opus, Aenea! nunc pectore firmo.”

Dobokay szeliden meginté.

— Ne a nagy római classicushoz, de a fohász-kodjál a tövissel-koszoruzott Jézus öt sebeszt s a boldogságos szűzhöz, kinek hét élő-törrel döfték át anyai kebelét; ök értik és érzik szörnyű gyötrel-meidet, megedzik lelketed s megenyhítik fájdalmait.

De a sebeszt kérelhetetlen és siket maradt a szenvedő sóhajaira; hideg-vérrel tapogatta s nyom-kodta a türelékeny, sebesült részeket; megropog-tatá a esontokat; szétválasztá az izmokat, hogy a golyókat a mélységből kihálászssa.

Balassa pokoli kínokat szenvedett e művét alatt; de csak egy-egy szisszenés s a lecsurgó hideg veríték árulta el rettentő gyötrelmeit.

*) A ritkított betűkkel jelzettek történetileg igazolt utolsó szavai Balassának.

P. L.

(Folytatása következik.)

TÁRCA.

Balassa Bálint.

— Irodalomtörténeti elbeszélés, írta Paulikovics Lajos. — (Folytatás.)

Egyszerre egy golyó épen mellette surran el; szétékit, vajjon nem őt magát sebesítette-e meg, midőn észrevette, hogy a gázsruhába öltözött Bal-lassa bal combjából patakzik a piros vér.

— Te már megkaptad a magadét, Bálint; — mondá Pálfi mogorván. — Hős Bajnokom menj sátorodba pihenni!

— Míg birom, követlek Uram s emberfeletti erővel leküzdve fájdalmát, továbbrohant vérző lá-bával.

Pálfi a füstfellegben ismét szétékit s fel-haborodik. Alig maradtak már őtszázán. Körüle haldoklók nyugtók s vér-tócsában szétszaggatott tagok vonaglottak.

— Ma cserben hagy szerencsém csillaga, — mondá adáz haraggal a hadvezér, — ily esékély erővel meg nem mészhatjuk a falakat, vissza! fujjatok hátrólót, az ostromt meghiusult; de ne örülj pogánytar; ma elkergettél; visszatérek holnap százezer karokkal a kiütölk bitorlott várudból.)*

— Nem, nem; én nem akarok hátrálni; én rohanok; én felkuszom egyszedül a falakra; csak nem hagytok cserben Kedvos Bajtársaim; vagy feltüzöm a lobogót, vagy ott vérzek el a ma-gyar Sion romjain!

S kikapva egy zászlótartó kezéből a lobogót, előresietett. E sebesült hős lázas magasztaltsága elragadtatásba hozta a csüggedt dandárokat. Még Pálfi is, feledve kiadott parancsát, igyekezett utol-érni Balassát. Egyszerre egy puská golyója Bálint jobb térdébe furdott s ő erővesztetten lerogyott.

— Te diesően végezted kötelességedet; most elég, — szolt Pálfi — s az ostromló seregek vissza-nultak.

*) Két évvel később Pálfi beváltotta szavát: 1596-ban a főherceg, Mátyás, vezérlete alatt, megmentette Esztergonot a lealázó török rabigától. P. L.

F. hó 11-én ott „iparosok és kereskedők, országgyűlési képviselők és hírlapírók gyűltek össze értekezletre és elhatározták bizottság kiküldését azon általános felhatalmazással, hogy tegye meg az önálló vámtérület ügyének előmozdítására mindazt, amit hasznosnak és szükségesnek talál. A bizottság feladata lesz az önálló vámtérület felállítására érdekében az igaztatót rendszeresíteni és vezetni.“

Amde nemcsak a fővárosban — hasonlóképpen nálunk is megindított az, e-téren szükséges és indokolt, mozzalom.

Városunkban a kezdeményezés érdeme az ipar- és kereskedelmi kamarát illeti, melynek t. elnöksége f. hó 28-ára vasipari enquete-et hitt egybe, amikor azután a vámtérület kérdése is napirendre van tűzve.

Igen helyesen! Okvetlenül hatni, tenni kell, hogy az országnak jogos szükségét tiszta világtársa belyeztessenek s hogy azok által a kormányának tájékozása nyújtassék aziránt: minő lépéseket kelljen tennie az ország javára s így már előre is biztosítva legyen az arról: miben és mennyiben számíthat a nemzet és ország elismerő háladátságára.

Vegyesek.

— *Ő Felsége, a király.* f. hó 24-én, azaz holnap, a budai várakban általános kihallgatást ad.

— *Ő Felsége, a királyné* a budai zenekadémia részére legfőbb magánpénztárából 100 frtot legkegyelmesebben adományozni méltóztatott.

— *Ő Felségének, szertartás-tisztelt királyi nének* ezévi névnapját f. hó 19-én ünnepélyes istentisztelettel ültük meg a helybeli székes-egyházban. Az istentiszteletet ő méltósága, a püspök úr, végezte. Jelen voltak a helybeli hatóságok, tanintézetek és a város számos lakosa.

— *A képviselőház* f. hó 19-i ülésén a költségvetési névszerinti szavazás megtörtént. 437 képviselő közül „igen“-nel 265, „nem“-mel 60 szavazott; (11 (ez nagy szám) távol volt. Az elnök nem szavazott.

— *A vallás és közoktatásügyi miniszter* legközelebb kiadott körrendeletében felhívja az izraelita-országos irodát és az orthodox közvetítő bizottságot, hogy az izraelita népispolak segélyezésére a jelen évben még kiosztható 5000 frtnyi összeg feléneik erejéig terjeszszék fel a congressusi alapszabályok szerént szervezett (orthodox izraelita) ezen hitközségek népispolai szükségletét, melyek az ezen segélyezési alappól nyújtandó segélyre leginkább érdemesek és rá-szorultak.

— *A m. kir. pénzügyminiszter Ferdinándy Bertalan* katasteri kerületi felügyelőt katasteri központi felügyelővé nevezte ki.

— *A pesti magyar kereskedelmi bank* zálogleveleit a pénzügyminiszter f. hó 2-án kelt rendeletével az állam és magánfelek közti ügyletekben, pénzügyi hatóságoknál és hivataloknál letendő biztosítékul, tőzsdéértékben, elfogadhatóknak jelentette ki.

— *A megbold. Horn Ede* családjának anyagi helyzete javítására a fővárosban bizottság alakult, amely lelkes felhívásban emlékezteti a haza polgárait a tartozásra az elhunyt emléke iránt. Adakozásokat ecéla lapunk szerkesztősége is elfogad és azt rendeltetése helyére juttatja. Az adakozást részünkről ezenel 2 frttal megnyitjuk.

— *A kaszai kir. jog- és államtudományi kar* hallgatóit segélyző-egylet ezévi tisztviselői kara és választmánya a f. hó 14-én tartott első közgyűlésen és a 17-én tartott pótválasztás alkalmával következőleg alakultak meg. Elnök: (az első ízben megválasztott Thuránszky Miklós lemondása után) Markovics Jenő, alelnök: Szilágyi Aladár, titkár: Barthos József, pénztárnok: Csöke József, ellenőr: Bretz Tivadar, jegyző: Szinnyey József. Választmányi tagok: Thuránszky Miklós, Lukonics Sándor, Kozora Vince, Csöke Ferenc, Szunyogh Sándor, Bellon Sándor, Novák Gyula (póttag), Fábian Gyula, Mattyasovszky Kálmán, Hornyai Ödön, Gorzó János (póttag), Brabetz Sándor, Szepesházy Imre, Pollák Gyula, Nagy Endre (póttag).

— *A reáltanodai felhívások* orát m. szombaton azaz f. hó 20-án, Paulikovich Lajos tanár „Az ósmagyarok vallása“ című értekezésével nyitotta meg. Közönség oly szép számmal gyűlt össze, minőt már csak azon egy körülményre fogva, hogy az idő igen kedvezően volt, várn nem lehetett. Különösen a szépművelte képviselve leginkább. Megelőzésekünkre szolgát edt kiemelt, minthogy abban új bizonyítékok látjuk városunk derek s művelt közönsége tudgyágnak egyrészt, mely minden alkalmat megragad, azt kielégíteni s újabb ismeretekkel gyarapítani, alkotászségének másrészt, mely ahol csak jótettéki gyakorlásáról van szó, soha magát félre nem vonja, s a férfinenem rendszeren tulteszen. Jó példával álltak elő magok a tanár urak is, kik szintén számosan jelentek volt meg s így az ifjuságot a nemes példa követésére buzdíták. — A felhívó tanár értekezéséről részletes véleménynt mondani tartozunk, azon viszonyról fogva, mely őt, mint lapunk rendszer munkatársát, hozánk fűzi. De fölösleges is volna, mert hiszen a felhívó tanár ur készsége, vonzó, szellemzaporító eladási módra, választékos nyelvezete minden körben ugyan eléggé ismeretes. A korunk

gondolkodásmódja s érzelévilágától oly távolesó dolognak, mint minő az ósmagyarok vallása, csak ily képességek együttes felhasználása nyújthat oly érdekességet s biúnosítheti le figyelmünket, mint ezt ezalkalommal tapasztaltuk. Az illetékes s pártatlan gondolkozásnak egyhangu véleménye kötelességünké tette, kifejezést adni annak, amit a felhívó szerénység iránti tekintetből zsiyesen elhallgattunk volna. — De tesszük ezt, kimondjuk tartózkodás nélkül, még egy más incidensből is. Mint az anyagi téren a szorgalmas, becsületes munkakeresetet le-szorítja a zajos, rohamos sikerhajhászás: ugy fájdalom s az szellemi téren is a csendes, szerény, feltűnés s népszerűség után nem áhító munkálkodás is hova-többé a ritka jelenségek közé tartozik. Nekünk azért mindig örömrünk szolgát, a valódi érdemeket, bárhol s bármi téren mutatkozzék is az, megadni az elismerést s kellő méltánylatot. Mi a magunk részéről csak egyet emelünk ki felhívó tanár ur értekezéséből: a zamatos, tösgyökéres magyar nyelvet és az egészen elomló nemzeti érzeléletet s a honfíuti szeretetet lángoló lelkesedést, mely nem is tövészt el hatását a hallgató-ságra. — A rendezéshez azon kérésünk van, sziveskednék jövőre a bejáratot is megvilágítani.

— *A helybeli körkölöző-egylet* m. hó 31-i közgyűlésén elterjesztették az egyleti érvi-letet, melyért az elnöknek, Schirger Tivadar úrnak és a választmányának meleg köszönetet nyilvánítottak. Felkértezt Schirger úr, hogy az elnökséget továbbra is tartsa meg, mit azonban ő megtenni nem akart. Számvizsgáló bizottsági tagokul: Szakmáry K., Rélay R. és Sipos Gy. ur választottak meg. Új elnök: Rélay R.; választmányi tagokká pedig: Záhr R., Vadász S., Lang főhadn., Hrubant főhadn., Rauch G., Macher B., Fiedler Gy. G., ifj. Novelly S., Gaskó Gy., Bielek A., Markó Gy., Vukovits M.; póttagokká: Gollner Gy. és Sipos Gy. urak lőnek. Schirger Gy. és Ganzer E. urak a választmányi tagságot elfogadni vonakodván, léptettek a választmányba helyettök Markó és Vukovits urak, mint megválasztott póttagok.

— *Duplika.* Aki képes valamely okoskodásnak nyakát tekerni ugy, amint azt többi számunk első cikkével az „A.-k. Közöny“ teszi; aki azon cikk egyik lényeges pontját helyesen felfogja és megérti nem akarja és az abban kimondott gyakorlati elvet csak oly commentárral tudja kíséni, mint milyennel az „A.-k. K.“: annak számára nincs más megjegyzésünk mint épen a következő:

„Egy nagyhírű physikus
Ilyesmit bizonygat:
„Nil luce obscurius!“
— Az ám a baglyoknak.

— *A városi m. színház műsora:* nov. 23. (ma) Eljegyzés lámpafényrel, operette s Borbély Ilka k. a. főléptéül: Becsületös, vigj.; 24. Pajtáskodás, vigj. itt először; 25. Bokr jutalomjátéka; 26. Szerény kívánságok, vigj.; 27. Vámpir szerelme, dráma, itt először; 28. Politikus eszmadia, énekes bohózat.

— *A f. hó 14—15 közötti éjjel* P. I. nevű helybeli aranyműves öngyilkossági kísérletet tőn, amennyiben egy pohár vitriolt ivott. Kik azt adta, hogy L. Szerény nevű kéjhölgy, kivel szerelmi viszonyban élt, őt elhagyta folytatandó előbbi életét. P. a közkórházba szállítatott. Állapotában javulás állott be.

— *A f. hó 17-én* lefolyt vásár alkalmával vásári tolvajok csekély mértékben fordultak elő

— *Néhány nap óta* egy — állítás szerént — erdélyi származású izraelita nő tartózkodik itt, ki hiszékeny betegeknak javulási jótállás mellett gyógy-szereket árulgat. Azon személyek előtt azonban, kik tőle vásároltak, többé nemis mutatkozik. Azért a hiszékenyebb közönséget óvatosságra figyelmeztetjük.

— *Az e számunkban levő színi szemlére* különösen felhívjuk a közönség figyelmét. A nemrég három ízben adott operette: „Petand király udvara“ a Petaud elnevezés s ennek gyakorlati jelentősége szempontjából érdekes tárgyismerettel fejtegetettük abban.

— *A hivatalos lapnak* az állami bevételekre és kiadásokra vonatkozó július- szeptemberi kimutatását illetőleg a „P. N.“ legutóbbi számai egyikében constatálja, mikép: „tény, hogy a 21 millióra fölvett hiány helyett a 3-ik évszázad végén közel 42 milliónyi kezelési deficit mutatkozott. Ehhez — ugymond — nem kell commentár!“

— *A „Budapesti Közöny“* hivatalos lap 263. számában közölte van az igazságügyminiszteri szabályzat, melyben a bírói gyakorlati-vizsgálat módzatai megállapították. Ugyanott a 262 és köv. számokban van közölté az országos magyar statisztikai tanács által kiküldött albizottság jelentése is az országos, magyar, hivatalos, statisztika ügyében.

— *Az új kereskedelmi törvénykönyv* jan. 1-én életbe fog lépni. Ide vonatkozólag minden előmunkálat részint már kész, részint folyamatban van s főleg az igazságügyminiszteriumban folytonos tanácskozások tartatnak ezigyben.

— *A budapesti kereskedelmi és iparkamara* hivatalosan értesülvén arról, hogy a es. kir. hadügyminiszterium a tüzérségi új szerelvényeknek, névszerént lövegeknek, löszér-kocsirészeknek s vasbaldog-szekerényre ellátott taligáknak előállításá alkalmával az erre képeztett hazai iparosokat is kívánja a versenybe bevonnai: ennek következtében

felhívja mindazon magyar iparosokat, illetőleg magánvállalatokat, melyek az emittett szükségletek szállítására vállalkozni akarnak, hogy az általuk gyakorolt iparágat, valamint lakásukat a budapesti keresk. és iparkamaránál (Mária-Valeria-utca, új-tőzsdé-épület II. emelet) a lehető legrövidebb idő alatt bejelentsek.

Irodalom.

— *Előfizetési felhívás* a f. évi deo. 1-jén megjelent ily című vállalat „Nők naptára és háztartási jegyzőkönyve“ az 1876-iki székőlvé. Szerkesztői: Horváth Böke. — Kiadja: Szammer Imre. Munkatársak: B. Büttner Lina (Benedek Aladár), Buloyvázy Lilla, G. Büttner Julia, Hajnalka, R. Szokolay Hermin, Szentmáry Julia. A szellemi részt illetőleg oly szerencsés helyzetben vagyunk, hogy vállalatunk fantemittelt írónk nevei eléggé ajálják. A háztartási jegyzőkönyv táblás kimutatásaink hasznos és olcsóru összeállítására pedig olyan, hogy bátran elmondhatjuk, miszerént az eddig megjelentek minden tekintetben fölmúlja. A naptár 7—8 nagy 8-adrutú ívra terjed, ára 60 kr., bolti ára 70 kr. A fontiek előrebocsátása után kérjük az igen tisztelt hölgyvilágot, legyen szives vállalatunk becses partfogásában részesíteni. Sz.-Fehérvárt, 1875. nov. 10. Az előfizetési öszgek nov. 25-ikéig a kiadó, Szammer Imre könyvnyomdájába, (Székes-fehérvárt, sac-utca „Kölcson-egylet,“) küldendők. Horváth B. szerk. Szammer I. kiadó.

Színi szemle.

S z o m b a t o n egy új operette került színre, melyre az előkészületek már hetek óta folytak s a közönség is új, meg új felhívások által — njaokban s a színlapon — figyelmeltetett a sokat ígérő újdonágra. Mi természetesebb tehát, mint hogy a kíváncsiság a legmagasabbra emelkedett s kiki sietett az alkalmat megragadni s Thália templomában illő helyről jöveve gondoskodni. A ház ennélfogva zsulofság megett, — s ez utóvögre reánk néve is nagyon öröndetes, a társulat pénztársa néve pedig a legfőbb, a legfontosabb dolog. Nem vagyunk barátja az ily feldiesérgető felhívásoknak, mert a művészet méltóságával nem fér meg s mert az igényeket magára fozozza, melyek be nem váltva annálbosszantóbbá teszik a családást; de másrésztől nem rosztalhatjuk, tudva azt, hogy nálunk ez indokolt, szükséges s azért napirenden levő eljárás. De hát mit is adtak tulajdonképen?

Hosszu volna mindent leírni, mit a színlap élénk tár. Tehát csak a címét mondjuk meg: „Petand király udvara“ (La cour du roi Petaud). Ki, mi tulajdonképen ez a Petand király? Minő szerepet játszott az emberiség történetében? Ez valószínűleg nem köztudomás dolog. Mi annyit tudunk róla, hogy nagy szerepet játszik a francia regékben s a „Petand“ elnevezés oly fejedelem megjelölésére szolgál, aki nagyon igénytelen, szerény király s nem sok vizet zavar. Különben a „Petand király udvara“ alatt a lengyel országgyűlést is szokták volt érteni s az „összevissza“ fogalom kifejezésére használják. Arca is emléksznk homályosan, hogy olvastuk valahol, hogy Chinában csakugyan létezett Petand nevű király, ki a kolduló osztálynak volt fejedelem s valahányzor pénzre volt szükség, rázent a szomszédos királyra, hogy neki pénzt természetesen élé, különben koldusokká válnának az országát. Magyarzatunk helyességét megerősíti a látott operette tartalma, amennyiben szerző, úgy látszik, a-priori azon szándékkal fogtak munkájukhoz, minél nagyobb esztelenséget költeni, minél nagyobb zagyvalókat őszehordani, minden ezme s szellem nélkül, keresztül-kasuljánva minden hagyományos nézetet a fejedelem udvartartása, a nemzetközi viszonyok s a társadalmi szokások felől. Megszoktuk az operette-ek tárgytól keveset válni, és jellemait öket; s zene a főkélek, ennek feladata elensúlyozni a szíj kiszerítéségét. De ennyi sületlenségre nem egybarar emléksznk. A „Szamárör“ is szegény tartalma, de meg van érzékítő benne egy szép ezme s zenéje sokat feleltet velünk. De itt a tárgy semmiségével a feltűnőbb zenei compositio hiánya is egyesül. Egy gondolat még is van benne; sajnos, hogy csak az utolsó felvonás utolsó jelenetében s itt is oly gyengén, homályosan sugárzik elő, hogy figyelmeink könnyen átsítkirajta s ez: a szerelmet erőltetni s mesterséges uton előidézni nem lehet; magától támad az s gyakran egy pillanot néve. Komikum, egészeségek komikum, talán csak a 2-ik felvonásban van; a többi barlesk karrikatura. Zenéje hátartalanul magasan áll tartalma felett, sőt egyes részleteiben dallamos, megragadóan szép. Ide tartozik mindenekelőtt Leo herceg és Girandole ketős dala ugyancsak a 3. felv.; továbbá Petand fogadtatás az 1. felv. és a zárk a 2. felvonásban. E helyeken kiviláglik a teremtő erő; de az egész régebb s ismertebb operette-ink egyenlő-lyükével nem állja meg a versenyt a bravúr-szerepekre épen-séggel nem alkalmas. Méltányolni tudjuk a fáradságot s gondot, melyet betanulására s kiállítására fordítottak, mert az előadás mindjárt ez első ízben igen szépen vagdott össze; a kiállítás s rendezés is teljesen kifogástalan volt. De hogy a választásnál ennek dacára rosszul számítottak, eléggé tanusodik az a körülmény, hogy 2-od- és 3-adszori előadását jelentékenyen esékélyebb számu közönség nézte meg. A „Szamárör“, ha nem tévedünk, négy teljesen felt házat csinált s ezenfelül még 2 vagy 3-ot adott szét számu közönség előtt. A héten valamelyik estén az „Angot“ ből játszott a zenekar s sok arcot felkészülési látnak s sok ajkáról epedő sóhajt hallottunk elröppenni: miért nem fordították a fáradságot inkább az „Angot“ betanulására? S mi ismételtük azt a figyelmeztetést rá az igazgatószágot. Ez operette-ek magyar színtársulat még nem adta itten; de látuk azt a németektől s boldog volt, ki legalább egyszer juthatott jegyhez. A zenekart is kerjük ezalkalommal, válogatva meg kissé darabját s igen lelkesüljön a közönséget, ha különösen az „Angot“ ből minelyzakraiban játszik.

Meg egy megjegyzést az alkalmából az operette-ekre néve. Megelőző tapasztalataink feljogosítanak a feltételese, hogy erőszben az intéző körökben nem egészen helyes nézetek uralkodnak, vagy ha igen, bizonyos tekintetűből figyelmek kívül hagyatnak. Nem a legkellémetesebb oldata tisztúnknek, de kötelességünk, a kellemtelont is, midőn igaz, megmondani, ha csak működésünk erkölcsi súlyát kockáztatni nem akarjuk. Mindenki tudja, hogy a zenei alkotásokban a zenei compositio a fődolog s a tartalom másodrendű kellek. Ugyanezért a szerepjátszóknál is mindenkéltől az ének s csak aztán a jó játék tekintetbe. Ennek dacára valamint a zenei alkotásnak, hogy remekm legyen, egyuttal méltó tartalommal kell bírnia, mint azt a nagy dalművészek látjuk, hogy dalművészesnek is, hogy a művészt névre érdemes legyen, tiszta szabatos énekek kifogástalan játékot kell egyesítenie. De ahol ez nem lehetséges,

amennyiben mindkettő kellekét egy személyben egyesítve nem találjuk, ott elsőbbséget kell adnunk az éneknek a játék felett. Roth Etel néli elismert dolog, hogy kezdő színeszínű, de gyakorlott, kitűnő énekesnő; mily szívesen nézzük el játéka hiányait, midőn gyönyörű, dallamos hangját élvezhetjük, kivált, midőn látjuk, hogy egész megjelenésében minden praetensiótól ment s zérénység ömlik el. Ellenben ha bárki hamisan énekel a játékkal akarja azt maszkirozni, elejté szerepét, ha mindjárt lapszáma részéről is, mert ez esetben a tetszés játékát is nem éneket illeti s csak illetéktelen helyről jöhet; következkénteképpen ha valaki ezt a siker mértékéig tekinti s azzal meglegezik, ám legyen, nincs főgősaunk ellene.

De szóljunk még valamit az egyes szerepjátzókról. Roth Etel a igen, igen kedves jelenség volt, sajnáljuk, hogy az operetben nagyobb áriák nem fordulnak elő, hol bájos hangja egész kellemét és erejét kifejtethette volna. Egy hosszabb ária az ő ajkairól sok mindenért kárpótolhat, sok mindent felidézhet velünk. Játékában is már több biztosságot s hajlékonyságot vehetünk észre. Gerőfiné természetében játszó a társas élet képző s nemesítő befolyásaitól elzárta felhőt butaságot sigen sok tapost is aratott. Roth Etel mellett Lászy és Bokor érdemelnek kiváló említést. Baloghnak jelentékeny szerepe van. Ságbi Mari csinosan öltözködik, még játékát is csak elnézhetők, de az éneklést abban hagyhatná. A 2-ik felvonás 18 évvel később történt, mint az első, de a személyzet zsidóalatt még külsőleg sem változik semmit. Legalább így látuk ezt.

Hétfőn „A galambposta,” eredeti vigjáték, itt először, úres ház előtt. Az előadás kielégítő volt. A siker érdemében a főbb szerepjátzókat mind osztozkodtak. Különösen tetszett ezeste Lenkey Ella, ki a szerelem támadásának visszatükrözésében valóban szép volt a már horogra került, de önféjű leánykát nagyon sikerülten ábrázolta. Meltő helyet foglalt mellette Gerőfy. Gábányi több képességet tanusított a magasabb-körű alakot ábrázolásában, mint róla feltehetjük. Veresné is igen takaros szobalány volt. Úgy látszik tanul és halad.

Szerdán „Panna asszony leánya,” ismert s egyik jobb népszimfiumunk. Az előadás a közönségnek színvonalán mozgott. A főbb szerepek elég hálásak: de jelentékenyebb egy sincs. Az egész egy eredeti magyar életkép. Tóth, bár nem készült el jól, magaslott a többiek közül. Kivüle Gerőfy, Gerőfiné, Vinczóné, Berényi s Gábányi említendő. A többiek sem rontotak. Csütörtökön Beődynek Amália jutalomjátékául: „Marion vagy: Palotától a kőrházig,” legújabb társadalmi dráma Lindantól. Erzsébet királynékné nevünne iránti tiszteletből fényes kiváltság s a jutalmának kedvelt művésznök iránti tekintéltől teit ház. Beődynek méltó kitüntetéssel fogadta a közönség s egy szép koszorúval is jutalmazta. A darabról többféle véleményt halottunk. Sokan egészen elhibáztak tartják azt. De tény, hogy a legelső színházak sorrendjébe fel van véve, amivel azonban nem akarjuk mondani, hogy a drámai művészet minden követelményének megfelel; ellenkezőleg elismerjük, hogy a kritika sok kifogást emelt ellene. Késégtelen, hogy az új francia realistikus dráma (Gauthier Margit, Fernando, Frou-Frou) gyenge utazása. Az expositio nagy reményekre jogosít, melyeket azonban a cselekmény menete nem vált be. A pszichológiai motivatio is és pedig épen a főalak jellemzésében nem-egy helyen hiányos. Ily darabokban csak igen kiváló erők pótolhatják a mű gyengeségét. Csak a képzelőtehetség teljes elfoglalása akaszthatja meg az előadás alatt a bíráló értelem működését. Ezt pedig a vidéki társulatok nem eszközölhetik. Ezért nagy színpadokon hatást kelthetnek, vidéki színpadok megbuknak. Zavarólag hatott az előadásra különben két véletlen körülmény közbejött. Győrőni hírtelen megbetegedett, szerepét Vinczóné vállalta el s maga a jutalmazandó művésznő a darab folyamán alatt erős fejdöröcsöket kapott. Ennek dacára az oszmány alakot elég jól kidomborította, különösen az első felvonásban igen sok értelmet tanusított. Alfrédnek a nők modern ideálját akarta ecsetelni a költő, de nem éri el azon magaslattot, melyen ez a francia drámákban oly vonzó, magasztos alakot képez. A nemes gondolkodás s kedély férfui komolyság és szilárdság párosulva tűnik elénk. Az első Alfrédnek is megaladjuk, de nem megfelelő mértékben és utóbbit. Ezt kipótálni ily ecetekben a művész feladata, különben alakja inkább szánalmasá válik, mintsem részvétre s becsületre gerjezzen. Leszámítva ezen inkább a költőnek felrovandó hibát, Gerőfy elév árdekes alak volt s következetesen játszott. Legsikerültebb az egész darabban Angelina alakja s Lenkey Ella folytonos tetézés nyilvánítások mellett igen szerencsésen személyesítte azt. Ötözeke is teljesen megtelet szerepének, tehát minden tekintetben elismerést érdemel. A bűnbarlang igen kisszerű volt. Gábányi gyenge orvos volt s keztyűje a táncszínen igen kéteszínű. Beődynek jelentékeny szerep jutott.

Pénteken „Dunna apó s fia” s úres ház s csak turhető előadás. Veres jól játszott, de rosszul énekelte, szinte meglátszott rajta, hogy maga is rösteli a dolgot. Bokor és Balogh megállták helyüket. Timárnét is megtapsolták.

Küzzgazdaság.

Gyümölcsfák bemeszelése.

A gyümölcsfák őszzel teljesítendő mészélése nem újság ugyan, de mégsem örvend oly elterjedésnek és nem foganatosítottatik a gyümölcsfabirtokosok által annyira, hogy e jelentéktelennek látszó, de mégis nevezetes munka ajánlása szükségesnek nem mutatkoznék.

A bigított meszet — amilyent használni közzsönges meszelésre szoktunk — kevés lóganéjjal jól megkeverjük s e folyadékot meszelővel, vagy öszekötött kukorica-csuhával a fa törzsére, amennyire elérhető, kenjük, csapjuk; ne sajnáljuk e meszlevet, hanem bánjunk vele bőven és meszeltessük be mennyire lehet, a fának még vastagabb ágait is.

A mészelés haszna következőkben nyilvánul: A fátörzsen növe mohok a legrövidebb idő alatt elvesznek; a fa kérge megcsimul, ilju szint nyer; a különféle rovarok petéi, lárvái a mész behatása következtében elpusztítottak; télen a nyulak kevésbé rágnak meg fáinkat, a bemeszelés tehát a költségesebb bekötözést helyettesíti; a fák

beteges, fenesevésnek indult területe gyorsabban behegednek; egyáltalában a fa egészségi állapota javul s avval együtt fokoztatik értéke és gyümölcs-termése.

A mészelés nemcsak őszzel, de tavasszal is teljesíthető. Kinek gyümölcsfája van, az el ne mulassza ezen, csekély, fáradsággal járó, gyorsan haladó munkát elvégezni. A fák helyes gondozása hasznót, élvezetet, gyönyört hajt tulajdonosának, e kellemek pedig mindenki által szívesen fogadtatváu el, — kiki iparkodjék azokat célirányos munkássága által ki is érdemelni.

Ébner S. a „Fold. Erd.”-ben.

Szerkesztői mondanivalók.

A „Menjemnek” stb. című cikk következő számunkra maradt.

Tulajdonos és felelős szerkesztő: Dr. Klekner Alajos.

Nyilt-tér. *)

Hitter Gyula behédthé országgra szóló bírátlára.

(Vége.)

13) A 14-ik lap alkalmat nyujt önnek nekem rontani és váltig bizonyítani, hogy bizony nem vagyok tisztában, mikor teendő a főnév számméi jelző után többes számba. — Oly szorgalommal lapozgatta Sz-ít és még sem akadt meg szeme a következő példákban: „Ezer bajokkal küzdünk. — Sok intéseim nyom nélkül hangzottak el.” — Eszerint Sz-i nincs tisztában, mikor teendő a főnév többesbe. — Avagy mondja meg jól van-e ez így: „Rendtartás Kassa város öszese tanintézetéi számára.” — Ön szerent minden bizonylan. — Bizony ön bérbe vette a nyelvérteket; ön az egyedüli klasszikus író. — Végül pedig mondja meg, jól van-e ez így: „A többi jelen volt tagok.” Így olvasom azt az „A.-K. Közöny.” 39-ik számban megjelent és az iskolatanács üléséről szóló cikkben (11. sor alulról). Pedig ezen cikket én írta. — Ejnye, ejnye! hát hol marad klasszizmus és ez cikkröm? — Ugy van az, minél tudatlanabb valaki, annál inkább hányaveti magát.

14) Azt mondja: „Urbán tornyát” így kell kijavítani: az Urbán tornyát. Bámulatra méltó bölcsesség. — Olvasa el szívroényiban a 98-ik §-nak első és utolsó bekezdését. — Legalább az lesz a haszna, hogy máskor nem lesz szörzálhasagató.

15) A 15-ik oldalon kifogásol egy mondatot, mivel ön nem érti. — Értelmi kétségének gyengességéről én nem tehetek. Engem emiatt ne okoljon.

16) A 16-ik oldal azt írta hozzá önt dühbe, mert azt nem ugyanazon szavakkal írtam, mint ön akarja. — Ennek csak azon meggyőződésöm az oka, melynél fogva azt tartom: a hány fő, annyi a gondolat és így annyifélek a gondolatok kifejezésére használt szavak is. No de ön előtt a lehetetlen is lehetséges; bizonyította is nem egyszer.

17) A „képez” igére nézve már fent feleltem. Itt csak azt tanacsolom még önnek: nézze meg a „m. ny. szótárát,” hogy meggyőződjék, mily badarságot állított és mennyire árulta el a pöffeszkedő tudatlanságát.

18) Végül legyen szabad azon kérésemet kozkáztat-

*) Az e rovatban közlöttekért nem vállal felelősséget a szerk.

nom: Legyen szives engem arról felvilágosítani, hogyan teszi a III. osztályú gyermekek előtt felghatóvá: mi az az égalj? — Adós maradt ezzel.

19) Befejező. — Mennyiszagu, — elmefuttatásának azon pontjára, mely szerint nem képes áltálni, miért tanitassék könyvem az iskolában, csak az a megjegyzésem, hogy én sem vagyok képes belátni: 1) mily arccal biamirozza ön azon tésületet, melyek ön is tagja, és 2) hogyan fitogtatná a lapokban a tanügy iránti buzgalmat, amidőn ezen tankönyv behozatala ellen nemcsak, hogy fel nem szólalt, hanem még maga is szavazott rá. — Ilyenre csak egy Hitter képes.

20) A bírátl bevezető sorában terjedelmes nyelvtudományával roppantul bekeddik. Kár volt ezt tennie! Mert tudja, nem elég az, hogy mi magunk legyünk képzettségünkről meggyőződés, hanem a fő az, hogy mások ismerjék el. Már pedig a nagy hóbóra nem igen hallgatunk többé az emberek. A bírátlóktól is mindenké elött azt követelik, hogy a bírátl tárgyat tőkéletesen értsék. Ön nyelvérteleg bírátl meg füzetemet, így tehát teljesen biztosnak kellene lennie a nyelv szabályainak alkalmazásában. Hogy ön csak tapogatózik, az abból kitetszik, hogy csak néhány sornyi bírátlában egész serege van a nyelvtani hibáknak. Nem fogom ezeket per longum et latum mind elősorolni, hanem főleg csak azokat, melyek által a mult tanévben tanított nyelvabályokat sértette meg. — a) Mondja meg, édes uram, melyik jó e két kifejezés közül: „iskoláknak emelésükre és fölvirágoztatásukra” (így írta ezt ön az A.-K. özlöny 40. számban), vagy pedig: könyvek kiadása, tankönyvek használása (így írta ezt ön a bírátlában). Azt hiszem, ha az egyik rosz, jónak kell a másodikkal lennie és megfordítva. Mondja meg ezután, van-e azon embernek egészséges nyelvérteke és csak egy csepp nyelvtudománya, ki így ír, ugy-e nincs? — No akkor szép nyelvmester. — b) Azt írja „kritikán alóli”. — Itt csak az a hiba, hogy alól sohasem vonz ragot, de igen is az alól. Hát meg az a csekélyeséget sem tudja? — Aztán mi szükség volt itt az „li” képzőre? nem jobb lett volna: „alul álló”. — c) A szabály azt mondja, a befejezett mondat végére pontot, az ugyanazon raggal bíró hasonmenű mondatok közé vonást írunk. — Igaz, hogy mult évben tanította, de azért még ön sem tudja, hát még tanítványai. — Nézze meg például a bírátl első hasábjait, alulról 4-ik sor, a midőn elől nincsen pont, pedig a mondat be van fejezve; az illelőtől után nincs vonás stb. — d) Azt is tanította a mult évben: „Az igekötőt közvetlenül rá következő igével egybe kell írni”. Nos, és mégis ott diszlik p. a „körül írva”. — e) Nyelvtanítás, gondolat-kifejezés az egész világon egy szó, önnél kettő. — f) A „miserent és hogy nem egy és ugyanaz, valamint a van a lesznel nem egyértelmű. — g) Mondja meg magyarul van-e ez: „másrésről a gyermek nyelvtani ismereteiben — s ennek az ő gondolat kifejezése (talan gondolat-kifejezése) alkalmával általa (mi, vagy ki által?) történendő alkalmazásában zavart és ingadozást idézne elő. — Ez bizony óhulv van mondva. — h) Világosított fel: hogyan alkot a nyelv-értekből kevés fáradsággal szabályt és hogyan fejt ki a nyelvész a hályból a nyelvérteket. — Nem abszurdumok-e ezek. — i) Végül mondja még, csak az utolsó hasábnak utolsó két bekezdésében is jól van-e mindenütt a szórend.

Egyé és illyféle hibák jönnek elő csak futtában tekintve néhány sornyi bírátlát. Nézetem szerint annyi nyelvészeti hiba, ily irányú és ily tartalmu bírátlát elég, hogy azt mondjam önnek, (már csak a tanító testületnek reputatioja érdekében is): „Schuster bleib bei deinem Zeifen” vagy: „autor ne ultra crepidam”.

Megízent gyermekies fenyegetésére pedig azt mondom: „Vederemo”.

Erdődy,
tanító-képzőtanár.

H I R D E T É S E K.

Üzlethely változtatása.

Van szerencsém a nagyérdemű közönségnek beosos tudomásra hozni, miszerint az eddig Kozák Lajos úr házában birt

szállító-, bizományi- és biztosítási iroda-helyiségemet

folyó hó 15-től kezdve, Maléter Vilmos úrnak az evangélikus templom melletti házába — a malom- és csatornaútsza szegletén — áttettem.

Midőn a nagyérdemű közönségnek eddigi beosos pártfogásáért hálás köszönetemet nyilvánított, bátorodom ezt jövőre is tisztelettel kikérni. — Együttal előnyösen ajánlom **jól rendezett új zsák-készletemet** a tisztelt termelő és termény-kereskedő urak használatára, melyből ugy kölcsönképen, valamint megvásárlás végett olso feltételek, illelőleg árak mellett szolgálhatok.

Kelt Kassán, 1875. november hó 16-án.

115 1-3

Teljes tisztelettel

Kozák G. E.

504. sz. vég.

111 2-3

935. szám. t. e.

114 1-3

Árverési hirdetés.

A kassai kir. telekkönyvi törvényszéknek f. évi 4419 tk. szám alatti végzése folytán adóított királyi törvényszéki végrehajtó által közhírré tétetik, miszerint Droszt Edéné szül. Pesta Franciszka nagy-mihályi lakos felperesné részére, Ujlaky Pesta Mária kassai lakos alperesné ellen a kassai 8155. számú telekjegyzőkönyvben foglalt ingatlan vagyion f. évi október hó 25-ik napjára kitűzött első árverési határnapon el nem adhatóván, második árverési határnapul f. évi november hó 25-ik napjának delöltői 10 órája Kassán a kir. törvényszék telekkönyvi hivatalába azon megjegyzéssel tüzetik ki, hogy a birtok ezen határnapon a kiküldési urnán alól is, a legutóbbat igérőnek el fog adatni. Kelt Kassán, 1875. évi okt. hó 25-ik napján.

Tahy Kourád,
kir. tázei végrehajtó.

Pályázat.

a kassai törvényszéknél megürült és 800 frt évi egegydíjjal javadalmazott joggyakorokni állomásra.

Felhivatnak a pályázni kívánók, miszerint illetkorlat, nyel. ekbeni jártasságukat és jogiképzettégüket igazoló bizonyítványokkal felszerelendő bélyeges kérvényeiket hozzam f. évi december 3-ig adják be.

Kelt Kassán, 1875. évi november hó 4-én.

Teley Péter,
kir. törvényszéki elnök.